

CÒMIC A FONTS

Norma "rebarrufa" els Barrufets

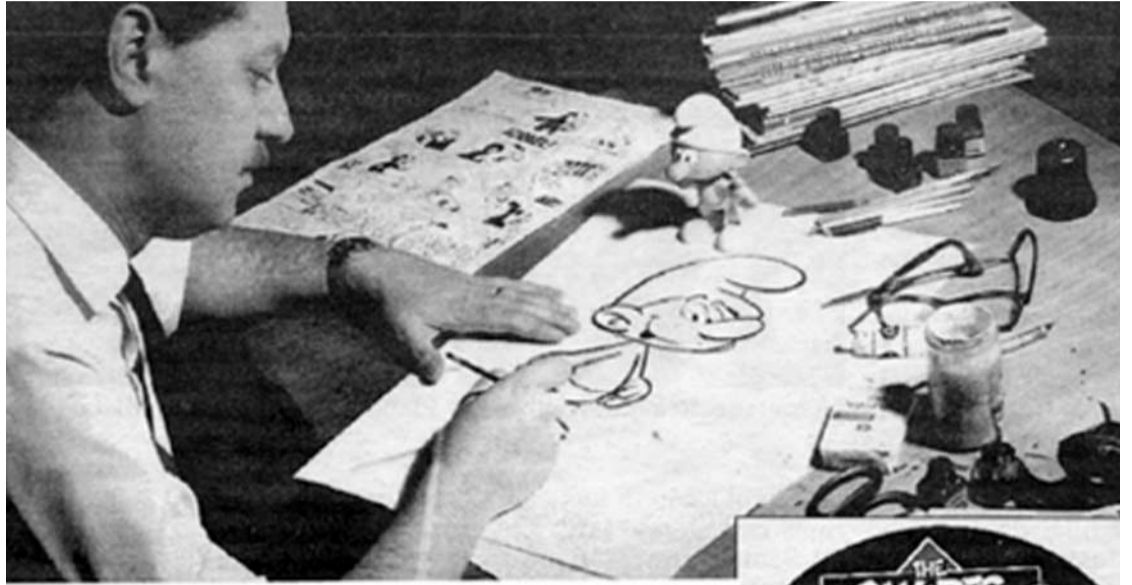

Va ser en el setè títol de la sèrie *Johan i Pirluit* (que en la traducció al català es van batejar com a *Jan i Trencapins*) que els dos protagonistes es van trobar amb uns nans blaus que parlaven un idioma ben estrany. L'àlbum es deia *La flauta dels barrufets*, i els barrufets eren precisament aquells éssers diminuts i entranyats que ben aviat van créixer en popularitat fins al punt d'arraconar Johan i Pirluit en un calaix de l'editorial.

De *Jan i Trencapins*, a Espanya, en van sortir ben poques aventures (tampoc no era una època gaire propícia per als còmics en català), però d'*Els Barrufets* n'hi ha hagut gairebé una invasió, primer editats per Bruquera i després recuperats per altres segells, fins al moment actual,

en què Norma Editorial ha creat una col·lecció per editar nous títols de la sèrie.

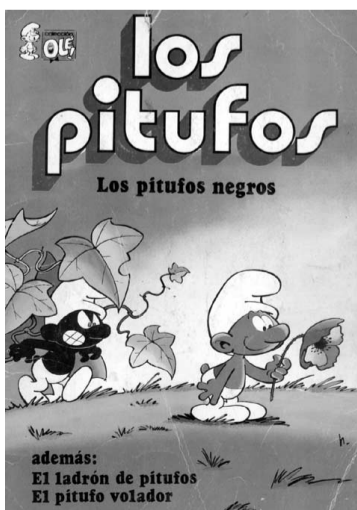
Arran de *La flauta dels barrufets*, Peyo va crear si fa no fa un centenar d'aquests personatges que viuen en un poblat perdut enmig del bosc, lluny dels humans. Cadascun té una personalitat ben definida: el Gran Barrufet, que regeix amb seny el poblat; el Barrufet Rondinaire, que sempre es queixa de tot; el Set Ciències, que ho sap tot de tot; el Forçut, el Mandrós... i tants d'altres. Fins ara n'han aparegut dinou àlbums. El primer, *Els barrufets negres*; l'últim, *El barrufet salvatge*. En tots hi ha alguna sorpresa, però també un denominador comú: el malvat Gargamel, sempre entestat a fer la guitza als nans blaus.

Història d'un àpat amb postres milionàries

Era un dia d'estiu del 1957. Franquin i Peyo estaven asseguts a taula, a punt de gaudir d'un suculent esmorzar, quan el segon va demanar al seu amic que li passés l'*schtroumpfs*, que era quelcom semblant a dir: "passa'm el dallonses", i que més tard es traduiria al català com "passa'm el barrufet". Franquin no sabia si li demanava la sal o el pebre, de manera que li va donar el que tenia més a mà tot dient-li: "té, i quan l'hagis barrufat, me'l barrufes". La qual cosa ve a demostrar que és ben cert que les idees més genials tenen un origen d'allò més simple. D'aquella poca-soltada va sorgir l'embrió d'uns personatges que han sobreviscut al seu creador i sobre els quals s'ha creat un autèntic imperi comercial que abasta des de la publicació de les historietes fins a tota mena de ninots i qualsevol objecte susceptible de fer dringar la campaneta de la caixa registradora de l'empresa propietària dels drets.

Els Barrufets es van fer internacionals en poc temps (amb diferents noms: *smurf* en anglès, *puffo* en italià, *torpikek* en hongarès, *schlumpf* en alemany... a més de l'original *schtroumpf*, com són coneguts a França), i van fer internacional també el seu creador, Pierre Culliford, *Peyo* (Brusel·les, 1928-1992). Peyo va començar en el món del còmic el 1946, treballant per a un estudi belga que, poc després d'entrar-hi ell, va fer fallida. El 1951, André Franquin (autor d'*Spirou* i *Fantasio*) va oferir a Peyo la possibilitat de treballar per a l'editorial Dupuis, on va desenvolupar un estil proper a la línia *cartoon*, que també seguien Morris o el mateix Franquin, en contraposició al traç característic dels còmics de l'època, conreat per Jacobs o Hergé, entre d'altres. Set anys després d'entrar a treballar per Dupuis, el 23 d'octubre de 1958, va aparèixer la primera aventura dels Barrufets. I, tal com van les xifres de vendes (amb una facturació anual d'uns 280.000 euros), és clar que encara els queda molt per *barrufar*.

Els Barrufets van néixer com uns personatges secundaris dins la sèrie *Johan i Pirluit* (a l'àlbum *La flauta dels barrufets*), però ben aviat van guanyar-se el favor del públic i van fer que Peyo decidís a crear un seguit de títols en els quals va desenvolupar amb detall els personatges blaus.

